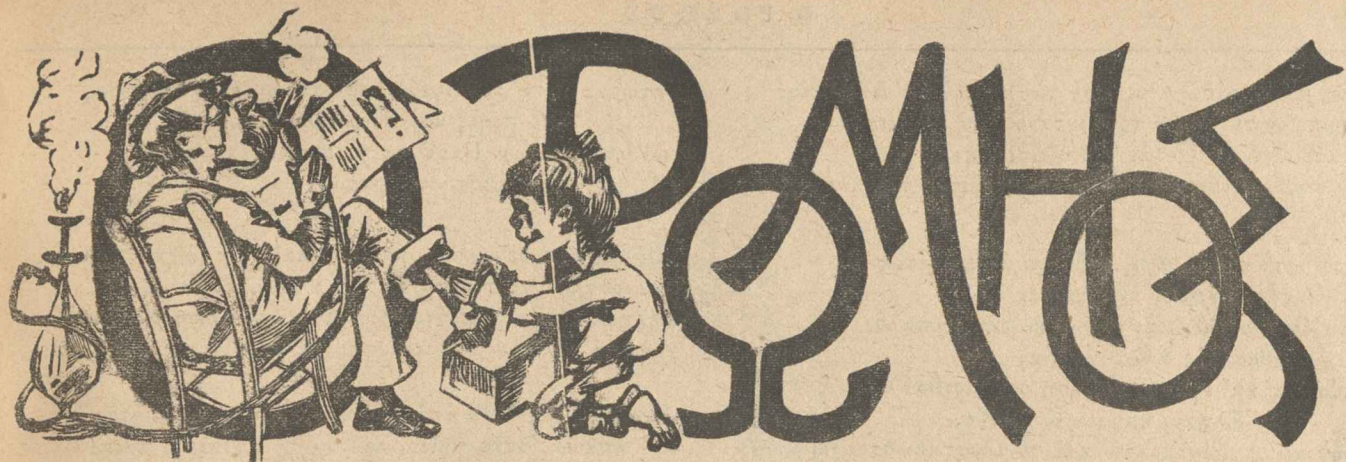

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ἴ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ὁ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τέσσαρες μινὸς Φλεβάρη,
πάρε τοῦμπανο καὶ βάρει.

Τετρακόσα λογαριάζω, ένενήκοντα κι' ἑπτὰ,
ἀκατάληπτα συμβάντα κι' εἰς πολλοὺς καταληπτὰ.

Μασκαράδων νύξ τρελλή ὅτου τζουτζέ τοῦ Φασουλῆ.

(Εἰς τοῦ κυρίου Φασουλῆ τὸ ξακουσμένο σπῆτι
καὶ μεγάλο γίνεται ἀπὸ τοὺς μασκαράδες,
κι' ὁ πλούσιος συμφύρεται μετὰ τοῦ ψωμοζήτη
καὶ τὸ καθένα λαδικὸ μὲ ντιστεγκέ κυράδες.

(Τουρλοῦ τουρλοῦ φορέματα, τουρλοῦ τουρλοῦ μουτσούναις,
κουδούνια καὶ κουδούναις,
καρδί καὶ καρδιᾶς, μαριόλοι καὶ μαριόλαις,
καὶ σερενάδες ἀντηχοῦν μαζὶ μὲ μπαρκαρόλαις,
κι' ὁ Φασουλῆς σάν εὐγενὴς τοὺς πάντας περιθάλλει
κι' ὅλους τοὺς ὑποδέχεται μὲ τρόπο ντιλικάτο,
καὶ πίσω του βαστάζοντας ὑποψηφίου κάλπη
τοὺς μασκαράδες προσφωνεῖ μ' αὐτὰ τὰ παρακάτω).

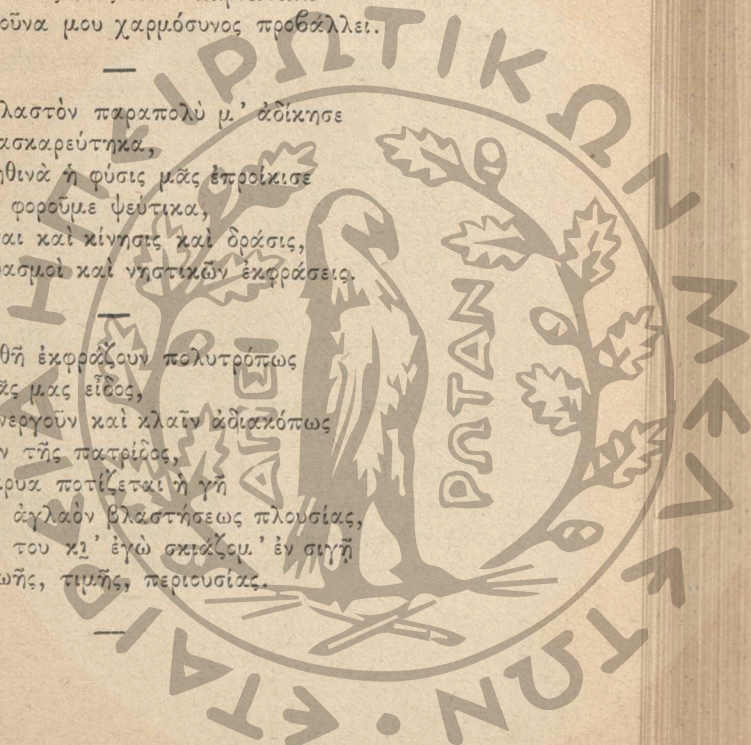
Ὁ Φ. — Γιὰ τὸ μασκαράλῃ σας κι' ἐφέτος σᾶς συγχαίρω
κι' ὅλους κυττάζω γύρω μου μετὰ πολλῆς χαρᾶς...
καὶ δίχως τῆς μουτσούναις σας νὰ βγάλετε σᾶς ξέρω,
γνωρίζει κάθε μασκαρά ὁ πρῶτος μασκαράς.

Τὴν μάσκα του τὴν ψεύτικη καθέναν ἄς πετάξῃ
καὶ μόνον μὲ τὴν φυσικὴν ἄς μὲ καλοκυττάξῃ.

"Ὅταν αὐτὴν τὴν φυσικὴν τὴν βλέπω νὰ δακρύζῃ
μὲ τόσοις μορφασμοῖς,
ὅταν τὸ λάλον στόμα της ἀκούω νὰ γκαρίζῃ
γιὰ πατριωτισμοῖς,
τότε θαρρῶ πραγματικῶς πῶς εἶναι καρναβάλι
κι' ἡ φυσικὴ μουτσούνα μου χαρμόσυτος προβάλλει.

Τὸ προσωπεῖον τὸ πλαστὸν παρὰ πολὺ μ' ἀδίκησε
ὁσάκις μασκαρεύτηκα,
ὅλους μὲ μοῦτρ' ἀληθινὰ ἢ φύσις μᾶς ἐπρόκισε
κι' ἐμεῖς φοροῦμε ψεύτικα,
ὅπου ζωὴ δέν φαίνεται καὶ κίνησις καὶ δράσις,
μηδὲ χορτάτων μορφασμοὶ καὶ νηστικῶν ἐκφράσεις.

Τὰ προσωπεῖα τἀληθῆ ἐκφράζουν πολυτρόπως
κάθε χαρὰς μας εἶδος,
αὐτὰ κινοῦνται κι' ἐνεργοῦν καὶ λαλῶν ἀδιακόπως
τὴν τύχην τῆς πατρίδος,
κι' ἀπὸ τὰ τόσα δάκρυα ποτίζεται ἡ γῆ
κι' ἀπλοῦται δένδρον ἀγλάν βλαστήσεως πλουσίας,
κι' ὑπὸ τοὺς κλάδους του κι' ἐγὼ σκιάζω ἐν σιγῇ
χαίρων ἀσφάλειαν ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας.

Γνωρίζω, μασκαράδες μου, και τον μικρόν κι' ανώτερον,
το προσωπίον το νεκρόν το ζωντανόν δὲν κρύβει,
κι' ὁ πατριώτης φαίνεται ἡλίου φαεινότερον
κι' ἂν μὲ μουντζούραις τηγανιοῦ τὰ μούτρα πασαλείβει.

Ορίσετε 'στό σπῆτι μου... ὅλους ἀνεξαίρετως
σὰς δέχομαι κι' ἐφέτος,
κι' ἀφοῦ δὲν εὐκολύνομαι νὰ δώσω μήτε μπάλω
καθὼς εἰς ἄλλα χρόνια,
ὡς ὑποψήφιος κι' ἐγὼ 'στὴ μέση σας προβάλλω
μ' Ἐληαῖς καὶ μὲ Κορδόνια,
καὶ πρόγραμμα τοιχοκολλῶ καὶ τὸ μoustάκι στρήφω
καὶ δέχομαι 'στό σπῆτι μου κι' ὅσους δὲν ἔχουν ψῆφο.

Ὡς τετριμμένους καὶ κοινούς τοὺς μπάλους τοὺς ἀφῆκα
καὶ σήμερα πρωτότυπον μασκαράληκι 'βρήκα,
εἰς ἄλλους μὲν κοινότατον, ἀλλὰ γιὰ μένα νέον,
κι' εἰς τοῦτο τώρα προσκαλῶ τὸν Δῆμον Ἀθηναίων.

Ορίστε μὲς 'στό σπῆτι μου νὰ γίνη πανηγύρι
κι' ἂν ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τὸ πλῆθος δὲν χωρῇ,
παρκαλῶ νὰ μπαίνετε κι' ἀπὸ τὸ παραθύρι
κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπητιοῦ γι' αὐτὸ σὰς συγχωρεῖ.

Ὅ,τι καθέννας ἀγαπᾷ εὐθύς ἄς τὸ γυρέψῃ,
ἐγὼ σὰς ἔχω πάντοτε μὲς 'στῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
κι' ἂν μέσα 'στό σαλόνι μου ζητήσῃ νὰ χορέψῃ
μαζί μὲ τὰ κουρέλια τῆς κι' ἡ ξύλινη γκαμψήλα,
ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος δὲν θὰ τὴν ἐμποδίσῃ
καὶ μὲ τοὺς γκαμψιλάρηδες ἐλευθερ' ἄς πηδήσῃ.

Στοὺς πατριώτας τοὺς πλαστοὺς καὶ τοὺς παραχρημάτας
σὰν ὑποψήφιος ἀγνὸς ἐξαψαλμο διαβάζω,
κι' ὑπὲρ τῶν ψηφοφόρων μου δακρύων καταρράκτας
ἀπὸ τοὺς δακρυγόνους μου ἀδένας κατεβάζω.

Παραμερίστε, βρε παιδιά, νὰ κλάψω τὴν πατρίδα,
κι' ἂν τῶν δακρύων ὁ κρουνὸς στερέψῃ παρ' ἐλπίδα,
κι' ἂν μήτε τὸνα μάτι μου νὰ κλάψῃ δὲν 'μπορεῖ
καὶ τὸν πολῦτιμον καιρὸν ἀδάκρυτος τὸν χάνω,
ζητῶ κι' ἀπ' τὸν Χαρίλαο κι' ἀπὸ τὸν Θεωρῆ
κι' ἀπὸ τὸν Ράλλη μερικὰ κι' ἀπὸ τὸν Καραπάνο,
κι' Εὐφράτην ἀτελειώτον μ' ἐκεῖνα σχηματίζω
καὶ μέσα σὰς βαπτίζω.

Παραμερίστε, βρε παιδιά, καὶ μ' ἐπνίξαν τὰ κλάμματα...
νὰ κόκκινὰ καὶ πράσινα καὶ κίτρινα προγράμματα,
κι' ὅποταν ἔλθῃ σὺν Θεῷ τῆς ἐκλογῆς ἡ φούρια
κι' ἄλλα θὰ 'βγοῦν προγράμματα μὲ χρώματα καινούρια.

Πολύχρωμος καὶ παρδαλὸς προκύπτω Ριγκολέτος
κι' Ἀύλιο-Ραμπάχας,
μὰ τίποτα παράξενο νὰ 'βγῇ κι' ὁ Περικλῆτος
'στὰς νέας ἐκλογάς.

Ὡχοῦ! πῶς δὲν τρελλαίνομαι... σὲ τούτῃ τὴν φουρτούνα
βγαίνω μὲ κάλπη μασκαράς, ἀλλὰ χωρὶς μουτσούνα...
δὲν θέλω μούτρα ψεύτικα χαλάστρα νὰ μοῦ κάνουν,
τὰ φυσικά μου φθάνουν.

Ζήτω... φυσᾷ τὸ πῖπερο, βροντᾷ κι' ἡ κλαπαδόρα,
τὸ πρῖμο καὶ τὸ μπάσο...
τῶν μασκαράδων Βασιλεὺς χειροτονοῦμαι τώρα,
βαρδάζτε νὰ περάσω.

Μὲς 'στό ρουθούνι τῶν πολλῶν καὶ τῶν ὀλίγων μπαίνω,
κι' ἐνῶ κανέννας τὰς ἀρχὰς τοῦ Φασουλῆ δὲν 'ξεύρει
πληθῆσος ἀσπροπρόσωπος ἀπὸ τὴν κάλπη βγαίνω
χωρὶς ν' ἀλείψω σὰν καὶ σὰς τὰ μούτρα μου μ' ἄλειρι.

Δέχομαι μὲς 'στό σπῆτι μου καὶ ντέφια καὶ νταούλια,
κι' ἀπάνω 'στῆς γαϊδάρας του τ' ἀδύνατα καπούλια
ἀνάποδα καθίσετε τὸν βουλευτὴν τὸν μέλλοντα
θέλοντα καὶ μὴ θέλοντα,
κι' ὅλοι φωνάζετ' Ἐλελεῦ,
τῶν μασκαράδων Βασιλεῦ.

(Ἐρχεται ἄποιος μὲ κερί καὶ τρέχει κι' ἐρευνᾷ
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ πονηρὸς τοῦ λέγει σιγανά:)

Φ.—Ἐσὺ ποῦ ψάχνεις 'στὸν σωρὸν τῶν μετρημεισμένων
μὲ πρόσωπον θλιμμένον,
ξέρω ποιὸς εἶσαι, πῶς σὲ λέν, ποιὸς εἶναι ὁ καὶμὸς σου...
γυρεύεις νάβρῃς ἄνθρωπον γιὰ τὸν συνδυασμὸ σου.

Ναὶ μὲν Σωτήρας λέγεσαι, ναὶ μὲν Σωτήρας εἶσαι,
ἀλλὰ μὴν ψάχνῃς ἄδικα καὶ τὸ κερί σου σβύσει.
'Ἄν δὲ περᾷς γιὰ μάστορης ἐκ τῶν πολὺ σπανίων
κι' ἂν τόσους ἐκατάφερες συνδυασμοὺς δανείων,
σὲ βεβαιῶ πῶς σήμερα μ' ὅσον κι' ἂν βάλῃς κόπον
δὲν θὰ σκαρώσης εὐκολὰ συνδυασμοὺς ἀνθρώπων.

Εἰς δάκρυα σπαράκτικὰ, Σωτήρα, μὲ κινεῖς,
μεγάλα τὰ μαρτύρια, πολλὰ τὰ 'ξαφνικά σου,
κι' ἀφοῦ γιὰ σένα βεηθὸς δὲν ἔρχεται κανεὶς
ὁ Περικλῆτος πιθανόν νὰ 'μπῇ 'στοὺς ἐνδεκά σου.

(Ἐνα βαπόρι φαίνεται καὶ σκούζουν ἔγρια μόλα
κι' ἀπὸ πολλοὺς περιπαθῆς ἀρχίζει μπαρκαρόλα.)

"Ἐγρια μόλα, ἔγρια λέσα... τράλα λάλα τραλαλό...
φεύγεις φεύγεις, Θεωράκη... κατευόδιο σου καλό.
Τὸν μικτὸν συνδυασμὸν σου κάθε στόμα τραγουδεῖ
καὶ τραβᾷ 'στὴ Θεσσαλία μὲ βαπόρι τοῦ Γουδῆ,
καὶ φωνάζει τῶν ἐχθρῶν σου καὶ τῶν φίλων σου τὰς κίμναι·
«τὸ γουδὶ τὸ γουδεχέρι.»

"Ὅχι πλέον Ναπολέον τῶν ἀνέμων νικητῆς,
τώρα πᾶς 'στὴν Θεσσαλίαν ὡς Μεσσίας λυτρωτῆς,
καὶ σοῦ λέν μικροὶ μεγάλοι: «χαῖρε γέρο τοῦ Μωρηθῆ,
σύ μᾶς ἔδωσες μιὰ 'μέρα τὴν γλυκειὰ μας 'λευθερίαν
μὲ τὰ λόγια τὰ ξυδάτα πούπες τότε, Θεωρῆ,
'μπρὸς 'στὸν Βίσμαρκ, τὸν Σουβάλωφ, καὶ τὸν Λόρδον Σάι
[ῤόου]

"Ἐγρια μόλα, ἔγρια λέσα... ταξιδεύεις ἔρι πάλι
καὶ δροσίξεις τὸν λαϊμό σου μὲ σαμπάνιαις τοῦ Τοπάλη.
Τούτος φρόντισε νὰ πάρῃ 'στό ταξιδι σου κουμπάνια
τὴν καλλίτερη σαμπάνια.

Θάλασσα, σεβάσου 'λίγο τῆς λευκαῖς του τῆς μπαρμπέταις
καὶ μὴ διόλου τὸν ζαλίσης κι' ἀρχινίσῃ τῆς ρουκέταις,
καὶ χαθῇ σαμπάνια τόση 'στὸν ἀχόρταγο τὸν πόnton
κι' οἱ παράδες τοῦ Τοπάλη πᾶν ἀδίκως εἰς τὸν βρόnton.

Καραβοκύρη στάσου,
νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σου.

Βαπόρι, βαποράκι,
ὅπου τὸν Θεωράκη
μᾶς πέρνει τὸν μαριόλο,
σὲ βλέπω καὶ σιγῶ,
κι' ἂν εἶσαι γιὰ τὸν Βῶλο
'πὲς μου νάλθῶ κι' ἐγὼ.

Μὲς 'στοῦ Βῶλου τὸ λιμάνι τὸ βαπόρι σταματᾷ...
χαῖρε χαῖρε, λυτρωτά.

Μὲ τὰ βάρια βγαίνουν ὅλοι καὶ γυρεύουν μὲς 'στὸν Βῶλο
τοῦ Μεσσία νάβρουν πῶλο.

Τάχα τίγρι κι' ἡ καμπάναις... ποῖον δράμα, τί σκηνή!...
ὁ Τοπάλης προσφωνεῖ,

κι' ὁ μεγάλος ταξιδιώτης 'στὸν Τοπάλη ἀπαντᾷ
καὶ τὸ Πήλιον βροντᾷ,
καὶ μαθαίνουν οἱ Βολιόταις τὸ γιατί καὶ πῶς καὶ γιάντα
τοὺς 'λευθέρωσε γιὰ πάντα.

Κεραυνώνεται καθέννας ταπεινὸς τοῦ Θεοῦ κόλαξ,
συγχωρεῖ ἡ Θεσσαλία, ἡ τοσοῦτον ἐριβόλαξ,
Χρυσορόδας ἀναβλύζει, ὅλα τώρα πᾶνε ντρίτζα,
'πῆρε ὁρμό σὰν καὶ πρῶτα ἡ γενναία φαβορίτα,
καὶ παχέια φουντώνουν στάχνη καὶ νερά κατακυλῶν
καὶ πεντάμορφαίς τὴν ψάλλουν καὶ Νεράιδες τὴν φιλοῦν.

Εἶδες τὸν Θεωράκη;
τὸν εἶδα... μὲ σπουδὴ
μέσα 'στό βαποράκι
ἐμπῆκε τοῦ Γουδῆ.

Τὸν χαιρετοῦν οἱ φίλοι
μὲ τόσα χωράτα,
κι' αὐτὸς μὲ τὸ μαντύλι
τοὺς ἀποχαιρετᾷ.

Καὶ τὸν χαιρετισμό του
ἐστάθηκα νὰ 'δῶ
μὲ τὸν συνδυασμό του,
ποῦ μᾶς ἀφῆκ' ἐδῶ.

Μετέωρος ἐπέτα
ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ,
κι' ἐπαιζαν κλαρινέτα
καὶ φλούγκελχορν βαρειά.

Δὲν κλαίω τὰ κλαρίνα,
δὲν κλαίω τοῦ Τοπάλη
τὸ νέκταρ τὸ γλυκύ,
ὅσο ταῦτι' ἀ' ἐκεῖνα,
ποῦ θὰ γεμίσουν πάλι
ἀπὸ ρητορική.

(Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀντάρας καὶ τῆς τόσης ἀταξίας
εἰσορᾷ ταχύς κι' ὁ Ράλλης κι' ὁ Θανάσης Εὐταξίας,
καθβαλάρης κορδωμένος σ' ἕναν εὐρωστο ντουρῆ,
καὶ τοῦ ψάλλεται καντάδα μ' ἦχον πλάγιον βαρύ.)

Τώρα πλέον, ποῦ καθβάλα δὲν κρατεῖς τὴν Ἐξουσία,
μὲ σπιρουνῆ καὶ μὲ μπόταις τῶριζες σ'τὴν ἱππασία,
καὶ πηγαίνεις 'στὰ Πατήσια,
ποῦ τραβᾷ ὁ δρόμος ἴσια,
καὶ πηγαίνεις 'στὰ Σεπόλια
καὶ κυττᾷς τὰ περιβόλια,
καὶ γαλὸπ ὅπ' σαλτάρεις
σὰν ἱππότης καθβαλάρης.

Πέρνεις σβάρνα ὅποιον τύχη, 'στ'ἀλλογὸ σου βάζεις νέφτι,
καὶ μὲ φόρα 'στῆς καρότσαις καὶ 'στὰ κάρρ' ἀπάνω πέφτει.

Καὶ πηδῶντας ἀνωκάτω
τὸν ντουρῆ σου τὸν βαρβάτο
γιά Τρικούπη τὸν θαρρεῖς,
καὶ γεμάτος ἀπὸ φρίκη
μὲ πετσένιο καμουτσίκι
'στὰ καπούλια τὸν βαρεῖς.

Κι' ὅλ', ἱππότη κορδωμένε,
σὰν σὲ 'δοῦν μὲ τρόπο λένε :
«βάρδα 'μπρός γιὰ νὰ περάση
ὁ ντουρῆς τοῦ κύρ Θανάση.»

(Ἐνῷ μὲ χάριν ψάλλεται ὁ νέος καθβαλάρης
κᾶποιος 'στὴ σάλα μπαίνει
μεγάλος, μακροσφόνδουλος, καμηλοπερπατάρης,
ποῦ Πρόδοδον σημαίνει.

(Καθεὶς ἐμπρός του φαίνεται σπιθαμιαῖος νάνος
κι' ὁ Φασουλῆς περίεργος πηγαίνει νὰ τὸν 'δῇ,
κι' ἔξαφν' ἀποκαλύπτεται ὁ διὸς Καραπάνος
κι' ὁ Περικλέτος ὁ χαζὸς μὲ ντέφι τραγουδεῖ :)

«Πῆδα, κυρὰ νταρντάνα, καὶ πορτοκάλι ψάρεψε,
καὶ γρήγορα σ'τὴν Ἄρτα συνδυασμούς παζάρεψε...
γιὰ τὸν Παχύ, Σουσοῦ μὲν, χάσκα καλὰ τὸ στόμα σου,
πάρε κι' ἐμέν' ἂν θέλῃς γιὰ στολισμὸ 'στὸ κόμμα σου.»

(Ἐρχονται πρῶτον Ὑπουργοὶ καὶ πρῶτον Βουλευταί,
ἀλλὰ καὶ τῶν Δυνάμεων οἱ φίλοι Πρεσβευταί,
κι' ὁ Χοενλός σοβαρὸς προσέρχεται ἐκεῖ πέρα,
ποῦχει τὸν Καγκελάριον τῶν Γερμανῶν πατέρα.

(Κι' ὁ Φασουλῆς τὸν Πρίγκηπα θερμῶς παρκαλεῖ
'στὰς μετ' ὀλίγον ἐκλογὰς νὰ τὸν ὑποστηρίξη,
ἀλλεῶς εἶναι βέβαιον κι' ἡ μέλλουσα Βουλὴ
πῶς σὰν τὴν πρώτη κανονιὰ 'στοὺς Γερμανοὺς θὰ ρίξη.

(Κι' οἱ Πρίγκηπες τῶν Ἀθηνῶν κι' ἡ Πρίγκηπέσσις ὅλαι,
ποῦ μέσ' ἀπὸ τῆς μάσκαις τῶν μοσχοβολοῦν σὰν βιόλαις,
τὸν Χοενλός μὲ φωναῖς τὸν περιτριγυρίζουν
καὶ λέν πῶς τὸν γνωρίζουν,
κι' ἀρσενικὸς καὶ θηλυκὸς δὲν ἔμεινε κανεὶς,
ποῦ καὶ μ' αὐτὸν τὸν Πρίγκηπα δὲν βγήκε συγγενής.

(Ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ, γιὰ μασκαράταις μάννα,
φθάνει μὲ μία γόνδολα σὰν ἄλλη Βενετιάννα,
παρ' ὅλης δὲ κυκλόνεται τῆς ἀριστοκρατίας
καὶ καταντᾷ τὸ σπῆτι τῆς Παλάτι Βενετίας,
καὶ πέφτουν καταπάνω τῆς μπουκέτα σὰν βροχὴ
κι' ἐν' ἄσμα μυριόφωνον 'στὸ μέγαρον ἤχει.

—Χαῖρε, Δέσποτα μεγάλε μὲ τὸ στόμα τὸ θρασύ...
ὕποψήφιος ἐφέτος ἐμφανίζεσαι καὶ σύ.
Μασκαράς τῶν μασκαράδων ὁμιλεῖς μὲ λόγια σκέτα
καὶ 'στὸν γκρὰν ἀριστοκράτη καὶ 'στὸν πρόστυχο φεᾷ...
δὲν σοῦ ρίχνουμε φασουλῆ, δὲν σοῦ ρίχνουμε μπουκέτα,
μὰ σὲ ραίνομε μὲ ψήφους καὶ σφαιρίδια χρυσᾶ.

—Ἄν ἡ κάλπη σου νικήσῃ 'στὸν σωτήριον ἀγῶνα
ὁ καθεὶς θὰ γίνῃ Δόγη, καθεμιά θὰ γίνῃ Δόνα,
καὶ γερὴ θὰ καταφέρῃς 'στοὺς προστύχους χαστουκιὰ
τυλιγμένους σὲ μιὰν ἄσπρη 'ποκαμίσα νυκτικιὰ,
καὶ τὰ χέρια θὰ σηκώσουν μασκαράδων σεβαστῶν
μασκαρένις ἱπποσύνης ξεμασκάρευτον βλαστὸν.

—Σκέπασε τὰ μούτσουνα σου μὲ μούτσουνα τῆς τιμῆς
ὅπως κάνομε κι' ἐμεῖς,
τὴν ἰσχὺν τοῦ ποδογύρου σέβου πάντοτε καὶ τίμα
κι' ὅσους πάντα δημοσίως καὶ κρυφὰ τὸν θυμιατίζουν,
καὶ ξεφώνιζε καὶ γράφε τὸ κοινὸν ἐκεῖνο ρῆμα :
«ἄλφα τρία, μὲ καὶ κάππα τὴν ἀμάκα σχηματίζουν.»

—Ὑπ' αὐτὴν σου τὴν σημαίναν, Ἐξοχώτατε καὶ Δόγη,
θ' ἀλαλάζουν νύκτα 'μέρα εὐγενεῖς καὶ σκυλόλογι,
καὶ θὰ βλέπῃς ἕναν κι' ἄλλον παστρίλο τσανακογλύπη
'μπρός 'στὰ πόδια σου νὰ σκύβῃ,
κι' ὅλοι τρίβωντας τῆς μυταῖς μὲς 'στὸ πούπου σου χαλὶ
θὰ σὰς λένε : «χαῖρε, Δόγη, χαῖρε, Δόνα-Φασουλῆ».

(Τοιαῦτα κι' ἄλλα ψάλλονται μ' ἐγκώμια κι' ἐπαίνους
κι' ὁ Δόγης ὑποψήφιος, παράποτε γλυκὺς,
ὅλους καθυπεχρέωσε τοὺς μετρηφισμένους
μὲ τὸ ραβδί ποῦ τοῦστειλαν ἐκ τῆς Ἀμερική.
Ἀλλ' ἐφτυσε κι' ἡ Δόνα τοῦ πᾶς Δόνας τὰς ἐγκρίτους
καὶ μ' ἐντυπώσεις ἐφυγαν λαμπρὰς κι' ἀληθμονήτους.)

Τυπογραφεῖον Χιῶτη, νέος παντοῦ ρυθμὸς—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσαρ' ἀριθμός.